

Prædiken til 19. søndag efter trinitatis

Joh. 1, 35-51

Jeg lagde mærke til ham med det samme. Der var noget ved den måde han bevægede sig på, hans høje pande, lyden af hans stemme og fine ordforråd, der fik mig på tåspidserne.

Jeg skulle holde foredrag på en af de danske øer og havde været frygtelig tidligt oppe for at køre til færgen. Jeg havde sejlet, og var blevet hentet på molen af en meget lidt snakkesalig mand, og sat af ved den gamle biograf, der blev brugt som foredragssal, og hvor par, der var grå i toppen sivede ind uden af gøre særligt meget væsen af sig eller af mig.

Der var fyldt pænt op, og jeg hev computeren frem for at forberede forbindelsen til projektoren, og det er altid spændende for en som mig at se om teknikken duer. Det gjorde den ikke. Sådan lige med det samme. Men så trådte han til. Og begyndte at pille ved knapper og ledninger. Og jeg gik i stå.

Jeg kender dig, sagde jeg til ham. Et eller andet sted fra. Og han kiggede op, helt uden nogen genkendelse. Nå, sagde han, ja, jeg ved ikke hvor det skulle være fra.

Og pludselig så vidste jeg det. Han var en af min fars gamle venner og kollega. En gæst i mit barndomshjem for ca. 40 år siden, men

min fars og hans venskab var ebbet ud grundet flytninger og ændrede livsforholdt (og hvad ved jeg) indtil de begge hørte fortiden til for hinanden. Fortiden, hvor jeg altså også var en lille flygtig skygge, der pludselig og i hast blev tydelig.

Nej, hvor er det sjovt, sagde han, du er Anders' datter og ud af hans erindring sneg sig minder om fødselsdage og for meget sodavand og navne på nu afdøde kæledyr og familiemedlemmer. Anders' datter. Så var meget andet skrælet af. For bag mig og min computer og mange ord, og selvsikre tagen ordet og opmærksomheden i store forsamlinger, så er jeg det. Nogens barn, og det er også en kvalitet, nærmest en befrielse at blive mindet om, at jeg også er sat i en historie, der ikke bare er min – eller blevet til ved mig.

Der er meget, der bliver sat på plads i dagens tekst. Det kan vi takke evangelisten Johannes for. Evangelisten Johannes, der fortæller Jesu historie, så jeg og I kan vide, at i den, i Jesu historie, hører jeg og vi og os til. Han gør det skønt, Johannes. Hvis nogle af jer nåede forbi kirken i søndags, fik I fornøjelsen af nogle vidunderlige ord – et skønt, skønt billede – vintræet, hvor Guds

søn Jesus kan ses som stammen, mens vi alle kan ses som grene og kviste og blade, der lever deres eget – vilde liv – på en gang frit og rodfæstet i den Gud, der holder ved og af. (Jeg har overtaget en vinstok, og jeg vidste ikke, det kunne gå så vildt for sig).

Billeder er der ikke mange af i dag. Vi befinder os tidligt, i det første kapitel af *Johannesevangeliet*, og Johannes er kun ved at tegne frem, hvem denne fortælling kommer til at dreje sig om. Det vrimler med mennesker og møder. Øjeblikke, der oplyser dem, der nævnes ved navn og os, der er med på en kigger. Øjeblikke, hvor Guds søn træder frem som den, han er.

I de forskellige møder bliver det sat på plads hvem Jesus er. Vi bliver fremkaldt af andres menneskers ord. Også ham. Han er Guds lam. Rabbi – mester (lærer), Messias, Kristus, Guds udvalgte. At han også er Jesus, tømreren Josefs søn fra Nazaret, og Israels konge. Intet mindre end det hele. Den, som er ventet. Den, som de gamle har fortalt ville komme, ham, der er opfyldelsen, fuldendelsen af en historie, der er gammel som verden selv.

Vi får også sat på plads, at det ikke bare er Jesus, der bliver kendt som den, han er. Dem, han møder bliver også kendt som dem, de er, f.eks. møgflabede som Nathanael, der spørger, om der kan komme noget godt fra Nazaret. Og bliver favnet af en vidunderlig underspillet humor, når Jesus møder ham med ordene: Der er sandelig en israelit uden svig.

Og hvad der måske er endnu mere trøsterigt – bliver kendt også som dem, de vil blive. Som f.eks. Simon, Johannes søn, der senere

bliver den Peter, der både fornægter Jesus, da han bliver taget til fange, og alligevel bliver den Peter, som kirken skal bygges videre på, da det bliver tid til, at Guds ord skal slippes fri i verden.

Det første Jesus gør i *Johannesevangeliet*, udover at komme til verden, er at kalde sine disciple. Det er dem her. De bliver tit og ofte fremstillet som en noget fattesvag flok af bangebukse og hængerøve og egoister med en temmelig slatten tro på Gud og sig selv – ja, og hinanden også.

Det gør dem ret troværdige, synes jeg. Ja, genkendelige ligefrem. Men i vores første møde med dem, og deres første møde med Jesus, er det anderledes. Vi skal nok få lært dem bedre at kende på turen gennem *Johannesevangeliet*, men i dag er det en anden pointe, der skal frem

Der er en evangelisk pointe i Johannes' fortælling om, at Gud faktisk ikke er ret bøvllet eller besværlig i sin adressering af os. Det er ikke som Jakob, som vi hørte om før, hvis historie med Gud er fyldt med drama, drømme og flugt, førend Jakob kan være foran Gud. Nope, her er det anderledes. Skal vi hænge os i nogle detaljer, er det denne: At Guds søn møder mennesker? Umiddelbart. Han ser, kender, inviterer (også selv om han ved, hvad de rent faktisk indeholder) sine disciple – og giver dermed et fingerpeg om andre mennesker, -os. Der er et sted, hvor vi ikke genfortælle os selv hele tiden, hvor vi ikke skal genopfinde os selv, hvor vi ikke skal kæmpe for vores ret til at være – og høre til, for vi er en del af et fællesskab med Guds søn. Der er en, der inviterer, vi bliver inviteret – så kom med!

Der er en anden god og evangelisk pointe i det. Her er det et fællesskabet, der ikke er til diskussion. Der ikke handler om, hvad vi vil, men hvad Gud vil. Fordi Guds søn vil det sådan. Han valgte ikke en højre hånd. Det her fællesskab er et fællesskab omkring ham, og et fællesskab hvis kendetegn er, at den der skal regnes for størst skal være alle tjener.

Fællesskabet bliver sat på prøve igen og igen. Både i *Johannes-evangeliet* – og i de andre. Hver især kommer disciplene til at sætte sig selv over den historie, som de er trådt ind i, og hver gang mister de noget at sig selv. Værst med Judas, der er så ødelagt over at have sat det fællesskab, der rummer ham, i fare, at han tager livet af sig selv. Og det førend han når at finde ud af, at det fællesskabs hele væren ikke handler om ham Judas, men om Guds søn, der elsker gennem svigt og lever gennem død, og bringer håb og lys, også til dem, der sidder i et mørke, der ikke synes nogen vej ud af.

Og det er jo det, som er det glædelige budskab.

At der er en fællesskab for os, der ikke sættes af grænser og lofter, hvor der ikke er prøver, vi skal bestå, hvor vi ikke skal være ens for at være sammen. Et fællesskab, der rækkes os, for at vi skal tage imod det og være en del af det. Ikke fordi vi er noget særligt, men fordi vi er nogen. Kendt og set. Det er, synes jeg, vældig opløftende, med den slags fællesskab. Og hvis man ikke kan finde på andre grunde til at gå til gudstjeneste, ja, så vil jeg sige, at en påmindelse om det er nok. Vi får det. Når den lille skrigemaskine derhenne, der jo ved Gud i himme-

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

len ikke kan præstere ret meget i den store sammenhæng, skal døbes og er med. Når vi mødes dér, ved alterbordet.

Et sted at høre til. Sådan siger jeg tit til dåbsforældre, der får deres børn døbt: at det vigtigste vi kan give vores børn, er et sted at høre til. Den er dobbelt. Som Anders' datter, ved jeg, hvor jeg kommer fra. Jeg er sat ind i min egen familie, og det er godt - for det meste. Som Guds barn, som kaldet ved navn af Gud, er jeg sat ind i et større fællesskab, der ikke bare gælder for mig og mine. I det fællesskab er jeg sat lige med alle, og de er sat lige med mig. Samme vilkår gælder, samme kærlighed, fordi vi har samme behov.

Ind i mellem er det godt at blive mindet om, at uanset hvor forskellige vi er, uanset hvilke navne vi er udstyret med, om vi er flabede, hårdnakkede, eller nogle, der med en hvis sandsynlighed vil klokke i det i en nær fremtid, så hører vi til der.

Amen

Camilla Munch

Vangede Kirke

Salmer:

749, 31, 224, 414, 448, 373